



# full

D I O C E S À

S O L S O N A | V I C

## Sant Pere i sant Pau, prínceps dels Apòstols .....

*Oració a sant Pere:* Príncep dels Apòstols i de l'Església catòlica: per aquella obediència amb què a la primera crida ho va deixar tot en el món per seguir Crist; per aquella fe amb què va creure i va confessar com a Fill de Déu el vostre Mestre; per aquella humilitat amb què, veient-lo als vostres peus, va refusar que us els rentés; per aquelles llàgrimes amb què amargament va plorar les vostres negacions; per aquella vigilància amb què va cuidar com a pastor universal el ramat que us havia estat encomanat; finalment, per aquella imponderable fortalesa amb què va donar pel vostre Redemptor la vida crucificat, us suplico, Apòstol gloriós, pel vostre actual successor

el vicari de Crist. Ajudeu-me a imitar les vostres virtuts i concediu-me la virtut del penediment.

*Oració a sant Pau:* Gloriós apòstol San Pau, escollit del Senyor per a dur el seu sant nom per tota la terra; pel vostre zel apostòlic i per la vostra ardent caritat; per la inalterable paciència amb què va sofrir persecucions, presons, flagells, cadenes, temptacions, naufragis i fins la mateixa mort; per aquell zel que us estimulava a treballar nit i dia en benefici de les ànimes i, sobretot, per aquella promptitud amb què a la primera veu de Crist en el camí de Damasc us vau rendir sencer a la gràcia, us prego per tots els apòstols d'avui i del demà.

## Diumenge XIII de durant l'any | Cicle C

### Lectura del primer llibre dels Reis (19,16b.19-21)

En aquell temps, el Senyor digué a Elies: «Ungeix Eliseu, fill de Safat, d'Abel-Mehulà, perquè sigui el teu successor com a profeta.» Elies se n'anà, i trobà Eliseu, fill de Safat, que llaurava amb dotze parelles de bous. Ell mateix guiava la dotzena parella. Elies va fer com si passés de llarg, i li tirà a sobre el seu mantell de profeta. Eliseu deixà els bous, corregué darrere Elies i li digué: «Vaig a besar el pare i la mare i vindré amb tu.» [...]

### Salm responsorial (Salm 15)

Senyor, heretat meva i calze meu.

### Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Galàcia (5,1.13-18)

Germans, Crist ens ha alliberat de l'esclavatge i vol que siguem lliures. Mantingueu-vos així. No us sotmeteu altra vegada al jou de l'esclavatge. Vosaltres, germans, heu estat cridats a ser lliures. Mireu només de no convertir la llibertat en un pretext per a fer el vostre propi gust. Si us estimeu, poseu-vos al servei els uns dels altres. Perquè la llei es troba tota en un sol precepte: «Estima els altres com a tu mateix.» Però si us mossegueu i us devoreu mútuament, penseu que acabareu destruïnt-vos. Ara, doncs, us dic:

Deixeu-vos guiar per l'Esperit, i no satisfieu els capricis de la carn [...].

### Lectura de l'evangeli segons sant Lluc (9,51-62)

Quan s'acostaven els dies en què Jesús havia de ser endut al cel, ell resolgué decididament d'encaminar-se a Jerusalem. Envià alguns que s'avancesin, i ells, tot fent camí, entraren en un poblet de samaritans per buscar-hi allotjament. Però la gent no el volgué rebre, perquè s'encaminava a Jerusalem. En veure això, els seus deixebles Jaume i Joan li digueren: «Senyor, voleu que manem que baixi foc del cel i els consumeixi?» Però Jesús es girà i els renyà. I se n'anaren a un altre poblet.

Mentre feien camí algú li digué: «Us seguiré pertot arreu on anireu.» Jesús li respongué: «Les guineus tenen caus, i els ocells, nius, però el Fill de l'home no té on reposar el cap.»

A un altre, Jesús li digué: «Vine amb mi.» Ell li contestà: «Senyor, permeteu-me primer d'anar-me'n a casa, fins que hauré enterrat el meu pare.» Jesús li diu: «Deixa que els morts enterrin els seus morts, i tu vés a anunciar el Regne de Déu.»

Un altre digué a Jesús: «Vinc amb vós, Senyor, però permeteu-me primer que digui adéu als de casa meva.» Jesús li respongué: «Ningú que mira enrere quan ja té la mà a l'arada no és apte per al Regne de Déu.»

2

full

## «Crist vol que siguem lliures» | Mn. Marc Majà i Guiu

Ens ho diu ben clar l'apòstol Pau: «Crist ens ha alliberat de l'esclavatge i vol que siguem lliures.» Des de la seva conversió a Crist, sant Pau ha descobert que la salvació no és una conquesta humana que s'obté a través del compliment dels manaments de la Llei (si fos així, la Llei podria acabar convertint-se en un jou, en un esclavatge al qual l'home s'hauria de sotmetre). Sant Pau ha descobert que la salvació és un regal que Déu ofereix a aquell qui creu en ell i es deixa guiar per l'Esperit. Quan l'home s'obre a l'acció de l'Esperit, aleshores s'allibera del jou de l'egoisme (la carn) i també del jou de la Llei.

Al mateix temps, però, l'apòstol és conscient del risc que comporta aquesta llibertat: «mireu només de no convertir la llibertat en un pretext per a fer el vostre

propi gust». Certament, una mal entesa llibertat (fer el que em dóna la gana) és un risc real.

Crist ens proposa de viure un equilibri (no fàcil!) entre no fer-nos esclaus de la Llei ni tampoc fer-nos esclaus dels propis capricis. Aquest equilibri de vida només el pot fer possible en nosaltres l'acció de l'Esperit: «deixeu-vos guiar per l'Esperit».

Avui, l'evangeli ens mostra un Crist decidit, resolutiu, que mira i va cap endavant. És Jesús qui, plenament confiat al Pare i compromès amb la seva missió, s'adreça cap a Jerusalem, cap a la seva mort i resurrecció. Posem els ulls en ell i demanem-li que ens encomani la seva llibertat: la seva confiança al Pare i el seu compromís per complir la seva voluntat.



**Dia del Papa** | Romà Casanova, bisbe de Vic .....

La solemnitat dels sants apòstols Pere i Pau és festa de precepte en l'Església (cf. CIC, 1246). L'Església considera com a dia de celebració important la data en què commemorem el martiri dels dos apòstols columnes de l'Església. Els catòlics en aquest dia tenim, encara que no sigui festa civil, l'obligació de participar en la celebració de la missa. Evidentment que aquells a qui sigui impossible de participar en la celebració eucarística en raó de la feina no tenen l'obligació; però sí que és obligació dels pastors de les comunitats parroquials d'afavorir, amb l'horari de misses adequat, que aquell dia els fidels puguin complir aquest precepte.

La tradició de l'Església veu en el testimoni de la vida i de la mort dels apòstols Pere i Pau els fonaments apostòlics que perduren com a referència obligada per a l'autenticitat de la fe cristiana. Per això l'Església de Roma, lloc del martiri de sant Pere i sant Pau, és la que té la gran missió de servir el testimoni apostòlic d'ambdós. Diu en el segle II el bisbe de Lió Ireneu, tot parlant de l'Església de Roma: «Església molt gran, molt antiga i coneguda de tots, que els dos gloriosos apòstols Pere i Pau van fundar i establir a Roma... Amb aquesta Església, en raó del seu origen tan excel·lent, ha d'estar d'acord tota Església, és a dir, els fidels de tot el món; Església en la qual sempre, a benefici de la gent de tot arreu,

ha estat conservada la Tradició que ve dels apòstols» (*Adversus haereses*, III, 3, 2). Per això els bisbes d'arreu del món han d'anar a Roma amb la finalitat d'enfortir la seva fe *ad limina apostolorum Petri et Pauli*.

El bisbe de Roma, com a cap i pastor de l'Església, té una missió pròpia que va més enllà del servei a l'Església romana. Si cada bisbe, com a vicari de Crist, té la missió pastoral que li ha estat confiada, però també, en raó de la col·legialitat episcopal, participa de la sol·licitud per totes les Esglésies (cf. CEC, 1560), el bisbe de Roma, en raó de la preeminència de la seva Església, és el pastor de l'Església universal, en la seva missió de sol·licitud de tota l'Església, com a cap del col·legi episcopal. Llegim en el Concili Vaticà II: «El Papa, bisbe de Roma i successor de sant Pere, és el principi perpetu i el fonament visible de la unitat, tant dels bisbes, com de la multitud dels fidels» (LG, 23).

Per això el dia de sant Pere i sant Pau és el dia del Papa, en què ens cal pregar pel nostre sant pare Francesc en l'estima i l'obediència que pertoquen. Però també cal que donem suport a la col·lecta econòmica que el dia de sant Pere i sant Pau, o el diumenge més proper, es fa a favor del ministeri del Papa. La fe s'ha de fer pregària i vida. Cal, doncs, pregar i ajudar amb la nostra aportació econòmica la missió universal del sant pare Francesc.

**Agenda litúrgica de la setmana** .....

**30 ■ Diumenge XIII de durant l'any / Cicle C.** Sant Marçal, bisbe (s. III). Els sants protomàrtirs de l'Església de Roma.

*Lectures:* 1Reis 19,16b.19-21 / Salm 15 / Gàlates 5,1.13-18 / Lluç 9,51-62

**Litúrgia de les hores:** Setmana I

**1 ■ Dilluns.** Sant Gal, bisbe (†551). Sant Josep Damià Veuster, apòstol dels leprosos (1840-1889)  
*Lectures:* Gènesi 18,16-33 / Salm 102 / Mateu 8,18-22

**2 ■ Dimarts.** Sant Martinià, màrtir (†s. I)

*Lectures:* Gènesi 19,15-29 / Salm 25 / Mateu 8,23-27

**3 ■ Dimecres.** Sant Tomàs, apòstol i màrtir (s. I)

*Lectures:* Efesis 2,19-22 / Salm 116 / Joan 20,24-29

**4 ■ Dijous.** Santa Isabel de Portugal, laica (1271-1336). Santa Berta, religiosa (†725).

*Lectures:* Gènesi 22,1-19 / Salm 114 / Mateu 9,1-8

**5 □ Divendres.** Sant Miquel dels

Sants, prevere (1591-1625).

*Lectures:* Gènesi 23,1-4.19;24,1-8.62-67 / Salm 105 / Mateu 9,9-13

**6 ■ Dissabte.** Santa Maria Goretti, verge i màrtir (1890-1902). Sant Isaïes, profeta (765 aC)

*Lectures:* Gènesi 27,1-5.15-29 / Salm 134 / Mateu 9,14-17

**7 ■ Diumenge XIV de durant l'any / Cicle A.** Sant Ot, bisbe (1095-1122). Sant Fermí, bisbe (†553).

*Lectures:* Isaïes 66,10-14c / Salm 65 / Gàlates 6,14-18 / Lluç 10,1-12.17-20

## El papa Francesc: un testimoni (i II): el pastor | Humberto Miguel Yáñez .....



En efecte, durant el meu noviciat vaig conviure en dues ocasions amb els aborígens en dos llocs distints. La primera vegada, en una zona desèrtica: caminàvem d'un poble a un altre, dormint en els *ranchos* (habitacions precàries) i menjant allò que ens donaven les famílies que ens allotjaven (a San José del Boquerón, a Santiago del Estero). En una altra ocasió, vaig viure amb un company de formació en una espècie de «reducció-poble» d'aborígens gestionat per un jesuïta, i durant la nostra estada treballàvem amb ells en la construcció de les seves habitacions (a Salta).

### Bergoglio, pastor de barri

A més del seu càrrec de rector del Col·legi Màxim, el P. Bergoglio va fundar una parròquia (anomenada del Patriarca San José), en la qual va construir dues esglésies i va encomanar la construcció d'una tercera. Sempre hi havia molta gent que rebia menjar i altres ajudes materials. Es presentaven al col·legi i de seguida Bergoglio ens manava a algun de nosaltres que visitéssim aquella família, per a comprendre les seves necessitats i veure com ajudar-los. Al mateix temps, va fundar una taula per als nens, on n'acudien prop de dos-cents, amb l'ajuda del districte. Cada any organitzàvem el Dia del Nen, en què en reuníem moltíssims, i per a cadascun hi havia una joguina. Això significava mesos de preparació. Bergoglio va fundar escoles per als nens i una escola professional per a encaminar els joves al treball. A més de la catequesi per a nens i joves, s'organitzava la seva diversió per al cap de setmana: a la sala principal del Col·legi Màxim es projectaven pel·lícules, s'organitzava un campionat de futbol, es preparaven els campaments per a l'estiu, anant al mar. Bergoglio s'involucrava en tots aquests projectes, també en la recerca dels recursos. Alguns d'aquests projectes són encara actius.

Argentina és un país profundament religiós. Un estudi recent informava que un 85'5% dels argentins són cristians, dels quals un 76'5% es declarava catòlic i un 9% evangelista (pentecostals, baptistes, luterans, metodistes i de l'Assemblea de Déu), encara que solament un 23% freqüenta l'església i una minoria s'identifica amb algunes de les seves normes.

La religiositat popular és molt present, especialment en els santuaris: en el pelegrinatge anual dels joves a Luján, el santuari de la Patrona de l'Argentina, hi participen un milió de persones; a San Cayetano, patró del treball, més o menys la mateixa xifra el dia de la festa.

### Potenciador de la religiositat popular

El pare Bergoglio forma part d'un moviment de sacerdots que, contràriament al que feien els bisbes de l'època, valoren aquestes manifestacions populars i culturals de la fe. Ja de provincial dels jesuïtes, va formar un equip missioner que vivia a l'interior del país, en els llocs més llunyans i abandonats però rics de cultura i religiositat popular.

### La labor amagada d'un bisbe sobri per als pobres

Quan es va convertir en bisbe auxiliar de Buenos Aires (auxiliar del llavors arquebisbe Quarracino), va triar la rectoria més popular de la ciutat. Des de l'inici usava els mitjans públics per a anar a les parròquies, causant l'admiració de la gent que trobava el seu bisbe a l'autobús o al metro. D'arquebisbe sempre va presidir la missa principal en el santuari de la Mare de Déu de Luján i en els altres santuaris de la seva diòcesi, com el de San Cayetano, i sobretot anava a les barriades més pobres

(anomenades a l'Argentina *villas miseria*, i al Brasil *favelas*), on donava al·le als seus sacerdots que vivien entre els pobres, i animava altres sacerdots i seminaristes a anar entre els pobres, enfrontant-se al tràfic de drogues i a les autoritats implicades en les xarxes de corrupció. Una vegada un sacerdot seu va ser amenaçat per una d'aquestes màfies i ell el va defensar públicament en una homilia d'una missa important.

Tot això que veiem ara com a Papa, ho feia durant molts anys a Buenos Aires d'una manera amagada: anant als hospitals i a les presons, per exemple. A més d'aquesta vivència de la religiositat, Bergoglio sabé relacionar-se òptimament amb els líders de les altres religions presents a Buenos Aires i va mantenir també un diàleg amb moltíssims líders a diferents nivells (de barri, polítics, senadors), buscant sempre de donar-los suport i acompanyar-los en la seva difícil tasca en una societat que ha esdevingut cada vegada més dividida i conflictiva.

Ara bé, encara que era molt conegut, la seva personalitat no ho era tant. No li agradava concedir entrevistes als mitjans de comunicació i, en canvi, feia un treball immens de manera oculta, que ara surt a la llum amb l'eufòria que ha provocat la seva elecció com a bisbe de Roma, amb tanta gent que treu a la llum les seves anècdotes.

Durant l'inici del seu pontificat a Buenos Aires va mostrar la seva particular proximitat amb els sacer-

dots i seminaristes. Un d'ells em deia una mica alterat: «No hi estem acostumats, parla personalment amb cadascun de nosaltres!» I aquesta era també la seva actitud amb el seu clergat. Poc després d'haver assumit el càrrec d'arquebisbe, un dels seus sacerdots ancians va ser ingressat en un hospital per a una intervenció quirúrgica. El nou arquebisbe va passar tota la nit en companyia d'aquest sacerdot, cuidant-lo personalment.

Sobre el seu lideratge en l'episcopat argentí i llatinoamericà, recordem que per dues vegades va ser el president de la Conferència Episcopal argentina i que en la V Conferència de l'Episcopat Llatinoamericà i del Carib (que tingué lloc al santuari d'Aparecida) va coordinar els treballs de redacció del document final. En l'episcopat el seu estil sobri, simple i proper ha contagiado molta gent. Els sacerdots del Col·legi Argentí de Roma m'expliquen que els seus bisbes es preocupen d'ells, els truquen per telèfon o els escriuen per internet.

### Què significa l'elecció del papa Francesc per a l'Argentina?

Per a un país que viu una forta crisi d'identitat cultural i moral, la figura del papa Francesc pot ajudar molt a reforçar els vincles socials i a retornar a la pràctica religiosa. Des de l'inici del seu pontificat a Buenos Aires va parlar de la cultura del trobament, i va ser això el que va intentar enfortir amb la seva paraula i les seves iniciatives, com la trobada anual de la pastoral social, que convocava molts líders de la ciutat de Buenos Aires.

Des de la seva elecció al pontificat s'ha verificat un notable increment d'assistència a les esglésies i s'ha manifestat un desig de trobada autèntica amb Déu a través de la pràctica dels sacraments. Per al clergat continua essent un model de santedat concreta, quotidiana i actual. El seu magisteri està en continuïtat amb el seu estil de vida consagrada al servei de l'Església, de manera particular als més pobres, sense oblidar els problemes de la classe mitjana.



## Crònica de la segona visita pastoral a l'arxiprestat de Guillerries-Congost (i IX)



El dissabte dia 22 de desembre tocava la visita pastoral a Sant Julià de Vilatorrada. Amb el senyor rector, Mn. Jaume Reixach i Soldevila, el senyor bisbe visitava malalts a domicili.

A les cinc de la tarda presidia la reunió dels col·laboradors de la parròquia, que estan sincerament compromesos amb la vida de la comunitat. Sorgiren records d'antigues gestes, dels «Camilos» de Sant

Tomàs, els pelegrinatges diocesans fets als centres geogràfics de la fe, a Jerusalem i a Roma.

En la missa estacional es confirmaren vint-i-dos joves. «En aquesta parròquia, els joves es confirmen», digué una catequista.

En la litúrgia del 4t. Diumenge d'Advent ressonava el crit de santa Isabel a Maria: «Benaurada tu que has cregut.» S'abracen dues mares i dos fills, que l'Esperit Sant converteix en profetes.

El pastor diocesà exhortava l'església, plena de gom a gom, a viure aquest Any de la Fe seguint l'exemple

de Maria i Isabel. Quin silenci d'escolta! Una comunitat orant és una entrada en el sentit d'eternitat que tots portem al cor.

El diumenge dia 23, amb boira espessa a la plana de Vic, anàvem a Vilanova de Sau. El senyor rector, Mn. Francesc Besora, i el diaca, Mn. Joan Tió, esperaven el senyor bisbe a la vella església escalfada. La gent anava venint a poc a poc, com els pastorets del pessebre. La base de l'homília foren les paraules d'Isabel: «Qui sóc jo perquè la Mare del meu Senyor vingui a visitar-me?» (Lc 1,42). Exposició del Santíssim en plenes Guillerries i sol eixerit en sortint de missa.

Seguidament, a migdia, el bisbe visitava la parròquia de Sant Esteve de Tavèrnoles, prop de Savassona, on hi ha restes dels ibèrics, els nostres primers pobladors coneguts a Osona. Mn. Fèlix Guàrdia, que serveix la parròquia amb fidelitat, diumenge rere diumenge, esperava al porxo de l'església. Vingué la gent, s'omplí la nau romànica. Sermó d'anticipació nadalenca. I meravellosa visita de vint-i-dos pessebres a la moderna sala que hi ha al davant de l'església. Nadal ja era entrat a casa nostra. El dia somreia des del Pedraforca al castell de Gurb. Els horitzons perfectament perfilats ens feien intuir l'infinit de l'univers diví.

*Agraïm a Mn. Joan Casas, vicari episcopal, aquesta crònica de la visita pastoral.*

## Canvi de dates del pelegrinatge a Grècia

Seguint amb el projecte de pelegrinatges parroquials iniciat l'any 2011 amb el que es féu a Terra Santa, i després del que hi va haver l'any passat per reviure els primers passos apostòlics de sant Pau i els inicis de l'Església a l'Àsia Menor (actualment Turquia), ara, en aquesta mateixa línia paulina i dels orígens del cristianisme, i coincidint amb l'Any de la Fe, toca visitar Grècia.

Inicialment previst del 5 al 14 d'agost, s'ajorna fins als dies 2-11 de setembre. Tots els qui s'hi apuntin tindran ocasió de visitar els llocs de predicació paulina per les terres hel·lèniques, d'endinsar-se en les arrels de la cultura clàssica, que és una de les bases del nostre tarannà, i molt més. Llocs tan paulins com Tessalònica, Filipos, Berea, Corint i Atenes, la capital, amb l'Acròpolis, l'Areòpag i el Partenó.



Les meravelles de les coves d'Alistrati i dels monestirs ortodoxos de Meteora, o les mítiques ciutats de Delfos, Micenes i Epidaure, i fer un deliciós creuer per les illes Saròniques, són alguns dels molt interessants al·licients.

Informació: Parròquia Sagrada Família d'Igualada  
Telèfon 938030427



## Dia de Ruanda, segon diumenge de juliol | Mn. Joan Casas (antic missioner de Ruanda)

El segon diumenge de juliol es fa a la nostra diòcesi el dia de Ruanda. La col·lecta li està dedicada. ¿Té encara sentit quant la presència missionera ja és molt minsa, amb algunes germanes del P. Coll i les Adoratrius Perpètuas del Santíssim Sagrament?

Doncs, sí. Per moltes raons:

**1)** L'Església, per la seva pròpia naturalesa —«Aneu a tots els pobles i feu-los deixebles meus» (Mt-28,19)— sempre serà misionera. Sempre ens hem de sentir responsables d'aquest últim i definitiu encàrrec de Jesús. Sempre hem de maldar per fer créixer la fe. «La fe creix donant-la», com ens ensenya el magisteri eclesial.

**2)** I pel nostre baptisme tots tenim un deure missioner. És un deure de caritat i justícia. I si bé ens hem de preocupar de tot el món, a la nostre diòcesi la Providència ens ha volgut agermanar especialment amb Ruanda des de fa cinquanta anys. Un gran fruit de Déu i de l'acció missionera diocesana són els nous sacerdots i algunes religioses ruandeses que treballen a les postres parròquies i pregunten a casa nostra. És per a donar-ne gràcies a Déu.



**3)** Ruanda, però, continua trucant a la nostra porta. En la visita missionera, encapçalada pel senyor bisbe, que vam fer-hi el Nadal d'enguany, els diferents llocs que visitarem ens presentaren les seves necessitats i peticions. Els responíem que es faria el possible per ajudar-los, com s'ha anat fent fins ara. Les peticions ens vingueren especialment de Muhondo, Rwankuba, Munyana i Kagugu. Noms coneguts i entranyables per a nosaltres. Necessitem la generositat de tots per a poder continuar ajudant. La capta recomanada del segon diumenge de juliol (Dia de les Missions Diocesanes) ens en dóna una magnífica ocasió.

**4)** Aquest any, Benet XVI el va dedicar a la fe. En un ambient de nova evangelització. Urgent a les postres parròquies. Normalment no sabem gaire com fer-ho. Quines iniciatives podríem prendre? Què proposar per a enfortir la nostra parròquia? Doncs, fer néixer la dimensió missionera. Que cada parròquia organitzi un petit grup missioner. Que es reflexioni, es pregui i es tingui alguna activitat missionera. Per exemple, que s'apadrinin nens pobres perquè puguin estudiar. Els rectors de Muhondo, Rwankuba i Munyana estan disposats de fer d'intermediaris, garantint que l'ajuda arribi als més necessitats. Una iniciativa com aquesta dinamitzaria la nostra parròquia, perquè, com digué Joan Pau II, «la fe creix donant-la».

## Jornada Sacerdotal amb la presència del cardenal Martínez Sistach

El dia 10 de juny se celebrà al Seminari de Vic la Jornada Sacerdotal de final de curs, amb un convidat d'excepció: el cardenal Lluís Martínez Sistach, arquebisbe metropolità de Barcelona. Fou acompanyat pel nostre bisbe Romà, que recordà que ell era formador del Seminari de Tortosa quan Martínez Sistach ocupava aquella seu.

El cardenal va fer un repàs dels darrers esdeveniments de l'Església: el sínode de la nova evangelització, la renúncia de Benet XVI, el conclave i l'elecció del papa Francesc. Ho va fer en un to proper, de qui va ser un testimoni directe i d'excepció a Roma. Per últim, va fer una exposició del pensament del sant pare Francesc, com a cardenal Bergoglio, i va contestar algunes preguntes.

Posteriorment, el cardenal va presidir la missa a l'església del Seminari i va animar els sacerdots amb paraules del mateix papa Francesc. Un dinar de germanor va cloure una jornada que va reunir una bona colla de sacerdots de la nostra diòcesi.



## Jesús i els malalts: la unció dels malalts | Joan Serrabasa i equip de Visitadors de Malalts .....

Tots els sacerdots tenim àmplies experiències de les actituds que solen acompanyar el sagrament de la unció dels malalts. Així hem viscut actituds molt diferents. En comento una de les més freqüents: el temor que hi sol haver moltes vegades a l'entorn del malalt, que ho interpreten com el pròleg de la mort i, per tant, diuen: «Que no se n'adoni.»

L'experiència sacerdotal em diu de molts casos que, essent el malalt conscient i greument malalt, agraeix profundament aquest sagrament. Per tant, no és «extremunció», com dèiem abans, sinó unció dels malalts per a ajudar-los en aquests moments difícils per a ells.

La por, doncs, en molts casos no la té el malalt o l'ancià sinó la família. Amb bona voluntat i estimació mal entesa, a vegades es desitja que no s'adoni de res. Ell, al contrari, agraeix aquest gest dels familiars més pròxims.

D'aquí la importància que té que en els moments de diàleg, quan estem bons o quan no ho estem, de parlar amb la família i que el malalt digui el seu parer, i després la família ho compleixi [...].

No vivim sols la nostra fe. En la unció comunitària dels malalts a les parròquies hem experimentat tots,

malalts, gent gran i acompanyants, la pau, la joia, la confiança i la fortalesa que dóna el sagrament als qui el reben. No hem de tenir por del sagrament, perquè és Jesús el qui guareix, sosté, dóna força, pau, perdó i serenor al malalt, com ho feia pels camins de Palestina, la seva terra.

### Per a qui és aquest sagrament?

No és pròpiament per als qui es troben inconscients i a punt de morir. És un sagrament per als malalts greus, per als qui pateixen seriosos inconvenients de salut, siguin joves o grans, per als qui han de ser sotmesos a una operació considerada greu, per als qui la vellesa ja se'ls fa feixuga i les forces es debiliten seriosament, encara que no pateixin una malaltia greu.

No és tampoc un sagrament per a rebre'l cada vegada que hi ha una celebració comunitària de la unció. Sí que es pot repetir, però quan hi ha un agreujament de la malaltia i el malalt el demani. Resumint: hem d'ajudar el malalt, en el clima familiar i en l'hospitalari, amb la proximitat, amb tots els recursos sanitaris, però a més a més amb la pregària i també facilitant-li els sagraments. Això és fer-li un gran favor humà i cristià.

*(Extret del Full Parroquial de Manlleu)*

## Ràdio | Nómadas, un viaje sonoro .....



Radio Nacional de España (Radio 1)

Cada diumenge a les 7 del matí (es pot trobar per internet).

Cada cap de setmana aquest programa radiofònic ofereix una aventura sonora que convida a visitar els racons més especials del nostre planeta. Un gran viatge virtual ple de veus, sorolls i músiques, que permeten de construir en la imaginació llocs, rostres i sabors

## full diocesà | Solsona i Vic .....

### DIRECTORS:

VIC: Xavier Bisbal  
Santa Maria 1, 08500 VIC  
Tel. / Fax 93 885 07 09

Correu electrònic:  
mitjans-comunicacio@bisbatvic.com  
SOLSONA: Júlia Ayala  
Plaça Palau 1, 25280 SOLSONA  
Tel. 973 48 06 19  
C/e: mitjans@bisbatsolsona.cat

EDICIÓ: Mitjans de Comunicació Social de cada Bisbat.

REDACCIÓ: Santa Maria, 1 - 08500 VIC

### ADMINISTRACIÓ:

Rda. Camprodon 2, 08500 VIC  
Tel. 93 886 15 55 / Fax 93 88919 09  
IMPRESSIÓ: Gràfiques Diac,  
Ronda Camprodon 2, 08500 Vic

DIPÒSIT LEGAL: 14.355/60